

յուղարկան 5 :
Համատարակիչ Մասիս լուգաբան :

Տեղեւանց սկրմագայութիւն համբուցեալ Յակովը
Չելչպիխն իր կենդանութեանը Պէջողութիւնը մէջ Հայ
կաթողիկ ազգի կանց գաստիարակութեանը համար յատ,
կապէս հիմած Սուրբ Վասուածածնայ վրժարանին՝
անցեալ ամսոյն 22 ին կատարուած առաջին քննու-
թիւնը թէ մոյրաբաղաքիս և թէ գրու ազգային լու-
գիրներէն օրբէանաւոր գովութեամբ և շնորհակա-
լութեամբ լսելով չեմ կրնար պատմեր ձեզի զգացած
տարապայման ուրախութիւնս տարապայման կըսիմ։
ինչու որ անոլ չէ թէ լուսահոգի վեհ Բարեբարին
անզուգակիան առատաձեռնութիւնը անպատուղ մնա-
ցած չի տեսնուիր այլ և արգային լուսաբաց միջնաւ-
ասունկ բարձր գործութեան մը լուրբ ուկանատեսն չե-
ղողին ականցն ալ համանելով ուրիշներուն սրտին մէջ
ալ գովուի իրա մը կրնայ վասել ազցին յատովագրի.
մութեանը համար առանի մնէ բարեբարութիւններ
լսելու որուն նմանը գժրալդաբար շատ չեղ տես-
ուիկ։

Աւասի կրնաք մակարեւել թէ որչափ վշտմալը կարդացաւ կըլլամ աղդային ուրիշ լաւագիմը. մէջ միշեալ դպրացին վայացը այն անսառց լուրջ որով գրուզ եր կարծիքը միւս լազգիներէն և քան խնկ Շմարտութենեն տարրերէնց կիմացրնեք, թէ այն մէծ ածախ գեղեցիկ դպրացին հասաստութենար ծախքին ուրիշներն ալ մասնակից եղած են որդ որ սիրուե թէ թէպէտ լւասահսդի Բարիքարին համեստութեան նը նայելով, անոր աղբաւական գերքաստանին կողմէն այսպիսի անսառց լուր մը կրնայ առ անց ուղարկեն ան թօղութեւ սակայն Շմարտութիւն միրու երախտագէտ ազգակի մը համար խիստ ծանր բան մը ըլլալուն կը բնուրեմ հրամանոցմէդ, որ այս նաևակ պատու ական լուրդիք միջնաց հրամարակինը Շմարտագիրութիւն եան նոր ապացոյ մը տուած ըլլափ :

19 սայիթ 1833. ՚ի կ. Պօլիտ:

РЕДАКЦИЯ

ՆԵՐԱԳԻՆ ՀԱՅԵՐԵՔ

Վայսոս 17 ին կայսերական հրամաւ նաև՝ Քարձապատիւ Խելսի փաշչայի որդի Վանեմակացը Վայ Պալիս կաշոն վերասին Տէրութեան խորհրդոց Քարձապատին ատենին անդամ՝ աշխատանից պաշտօնէց ժողովին մէջ ալ մտնելու արտօնութեամբ։

— Բ . Դրան և Ուստիոյ կառավա-
րութեան մէջ յարաբերութեանց դա-
դարելուն լուրը առջի բերանը սիրու-
թը մեծ տնհանդասութեան ու երկիւ-

❖ БЪЛГАРСКИ

Сараснавакоптілікін шіхе 38 39 60 61:

f

Ասմուելք Երից Անցոյ Ժամանակա
գրութիւն : Ասմուելքահանայ, կաթու-
ղիկէին Անւո կամսավորաբար Ասմու-
էլ Երեց Անեցի՝ Վերին Հայաստանի
մէջ իւր գրականութեամբը ծաղկեցաւ
գէպի երկոտասաներորդ գարուն վեր-
ջերը, և Հնորհալիին եղորը Դրի-
գոր կաթուղիկասին խնդրանօքը Դր-
րեց իւր այս Քրոնիկոնը կամ Ժամա-
նակադրութիւնը Ըդամէն կամ արար-
ջութենէն սկսած մինչեւ իւր օքը, ա-
մեն այդաց գլխաւոր անձինքն ու անց-
քերը պնդը մէջ համառօտիւ ամփափե-
տով, և մանաւանդ մեր ազդին իրմէ ա-
ռաջ և իրէն ժամանակակից անցքերն
ու պատմութիւնները անոր մէջ ըստ
պատմութիւնները անոր մէջ ըստ
յարդիկ ոճով բայց միանդամայն ըն-
դիր և քաջը շարագրութեամբ :

Այս նախնի մատենագրութիւնը
թէ և ապկաւին և ոչ տեղ մը ՚ի տիպ
արձանացած չէ, բայց պատմական
դիրքերնուու մէջ շատ տեղ անկեց առ
հուած վկայութիւններուն պատճա
ռաւը շատերուն ծանօթ է: Օ անա
լան ժամանակ դրուած հին և նոր օ
բինակիներուն համեմատութենէն կը
դանուի, որ Ամուելի հեղինակու
թեանը վրայ յետոց զանազան գարեր
զանազան անձանցմէ շատ յաւելուած.

զի մէջ գգեցց որն որ բնական բան
մըն է ասանկ ծանր պարագաներու
մէջ։ Առեւտրական գործերը մեծ մա-
սամբ դադարեցան, փոխանակութեց
քիները բարձրացան, Օսմաննեան լի-
րան մինչև 118 զուռուշելաւ թղթա-
դրամով, Անդզիոյ լիրան մինչև 125
զուռուշ առնուեցաւ։ Հայց շատ շան-
ցաւ, մոտաց հանդարատութիւնն ու
խորհրդածութիւնը երկիր զին առա-
ջին ազգեցութեանը յաջորդելով, ա-
մեն մարդ, պատաւ սիրու առնել և ա-
պագային համար խստանուսիչ յօսեր
ունենալ։

« Յարաբերութեանց՝ գագարիլը,
կ'ըսէ Վահառակալը արքիրը, պատերազմ
ըսեւ չէ և թէպէտ Օսմանեան տէ-
րութիւնը թէ որ պատերազմը բացուե-
լու ըլլայ, մերջին դարուս մէջ ըլլած
ամեն պատերազմներուն ժամանակէն
գուելի յաջող վիճակի մէջ է հիմա թէ-
քարոյական և թէ նիւթական նկատ-
մամբ այսու ամենայնիւ, համոզուած
ենք որ պատերազմը ըլլալոր»
Ամեն շահերը կը պահանջեն որ
խաղաղաւթիւնը չաւրուի: Վզգերուն
կամ մանաւանդ կառավարութիւններ
ըուն կենացը մէջ բնաւ մէկ տուեն
խաղաղութեան հարկաւորութիւն այս
օրուան չափի զգալի եղած չէ, և մէկը
չուզեր անիկայ աւրելու համար առա-
ջին քայլսիսն ընելու ծանր պատաս-
խանապուր թիւնը իւր վրան արևել:
Երեւելքի մէջ որ և է պատերազմ
համաշխարհական խոտիւթեան նշան
(իշարէթ) կրնայ ըլլալ, երբօր Եւրո-
պանի մէջ կիրեւը և յեղափոխութեան
տարեգուները (միայն զայտած) և ոչ թէ
մարած ըլլալով՝ պատեհ ժամանակի
կ'սպանեն բողբոքելու: »
Պառավարութիւնները 1848 ին փո-
թորիկներէն խրանուած ըլլալով չեն
ուզեր ամենն ին այս մեծ վաճանգին

յանքեռքիրնիս ունեցած վանուելի ժամանակադրութեան ձեռագիրնիս թէ և յատկապէս իր գրչութեան ժամանակին դիմացօք զատցիշատակութիւնը, թու ական կամ յիշատակարանը չունի, բայց թարաղի Եցօրեից ճառերուն և մէկ առջ կաղմօւած ըլլալէն զան թուղթը, գիրը, գրութեան եղանակը, դիմաքը և ամեն ուրիշ յատկները անոր հետ մի և նոյն ըլլաւուն, անտարտիւսելի կերպով կ'ըստ ու գուի և կ'ապացուցուի, որ առաջնակի չ զուտմանի վանքը, գրուած, և Յովանէս փարտապետին ձեռօքը, ու պատի ինչ հաւատարմութիւնն եւ ասուգութիւնն որ ընծայեցիք Եցօրեից ճառեալ ձեռագիրին, առջել պէտք է ընայութիւնը նաեւ ադրբին, նոյնը պէտք է ընայութիւնը հաշուով ձեռագիրին օրինակութեան ժամանականին ալ Խնեցւոյն կենանութեանը, կիյնայ, որով և անոր նիկ գաղափարին վրայ օրինակուած լուսն ալ խելքի, դէմ ըլլալով, արժաշահաւատութեան մեծ յարգ մին պէտանեայ.

— 1. բագրոյս 67 թուղյն մէջ ծառուցեր էինք, որ Ա. Տեղեաց խընդուռոյն լուծմանը վրայօք երկու կայսերական հրովարտակ կարգացուեցաւ ։ Դրույթ ի ներկայութեան յունաց կ Պօլսու և Հրուսաղէմի Պատրիարքներ

բառն : Ահաւասիկ յիշեալ հրովարտակ
ներուն պարունակած ը :
և թէ ոչտ և բեթդէ հէ մի եկեղեց
շոյն մեծ դրան մէկ բանալին ալ | ա
տինսերուն շնորհուեցաւ, բայց անի
կա յիշեալ եկեղեցին անցնելու հա
մար ամեն ժամանակ անոնց ունեցած
իրաւանցը մէկ հետեւանքն է . իրենց
ամեննեւին իշխանութիւնն չի տար հան
պաշտամունք կասմարելու կամ Յու-
նաց հետ յիշեալ եկեղեցին բաժնե-
լու, որովհետեւ անով յիշեալ տա-
ճարին վրայօք նոր տնօրէնութիւնն մը
եղած չէ, ոչ անցուդարձի մասին և
ոչ ուրիշ որ և է կերպիւ, այլ տռաջ
ուան վիճակին մէջ պիտի մնայ:

“Յիշեալ եկեղեցւոյն դռնապան
առաջուած պէս ։ Դրան հապտաւ
յօյն քահանայ մը պիտի ըլլայ ։ բայց
հոն մտնելու իրաւունք ունեցողներուն
ամեննեւին ընդգրիմութիւն չի պիտի ը-
նէ այսուհետեւ ։
“Իեթղէ հեմի եկեղեցւոյն մէջի ոյ,
ըին վրայ եղած տուղին տեղ, որ 1847 ին
անցայտ եղաւ, ուրիշ բոլորովին անոր
նման աստղ մը դնել անուի այս պատ-
ճառաւէ Եղած վէճերը վերջացնելու և
իմ կայսերութեանն կողմանէ քրիստոն-
եայ ժողովրդեամս յիշատակ մը Թողե-
լու համար։ Այս բանը ամենեւին նոր
կամ սեպհական արտօնութիւնն մը չ-
տար քրիստոնեայ հասարակութիւնն մը
ըէն մէկուն և նոր փոփոխութիւնն մը

Չամշեան հայր Միքայէլ մարգար
պէտին և այլը Խօսքին նայելով, մինչեւ
հայոց Ոժք և Քրիստոսի 1164 թուա
կանը եղածը, սասպիր և Ենիցեայն է,
իսկ անկից ետքը եղածները յետոյ ու-
րիշներէն գրաւած և անսասպիր են, ուս-
տի և մեր օրինակն ալ մինչեւ Հայոց
Ոժք և Քրիստոսի 1179 թուականը
ունի, որը ըսել է Չամշեանին բանձէն
տաճն երեք տարի աւելի, բայց այն
ալ միայն աղիւսակին մէջ յաջորդու-
թիւններուն և թուականներուն կ թու-
ովս շարունակուած առանց պատմա-
կննի երեւելի պարբերութեան մը
հայոց ի վերայ այսօր ամենայնի չենք
հնար ուս ու ծաեւ և անսատու համա-

պատար գուրը գիշել և առաջց Տաղա-
րի այն քանի մը թաւ անշանկերն ալ,
քանի որ նայ գրիչով մաքրութեամբ
մինչեւ հոն կնքուած է այսպիսի ըն-
տիր, հաւասարիմ և ամենպայզ օրի-
նակի մը մէջ, որ Պամուել իր ժամա-
նակնդրութիւնը գրել աւարանին մի-
այն 10 տարի ետքը օրինակուած է
Յնդանեա վարդապետի մէս հմուտ ան-
ձի մը ձեռօք։ Ա ասկ զի ինչպէս որ ը-
սինք, ՈՒՉ և ԱԼՉ թուականներուն
տարբերութիւնը միայն տասը տարի է,
որոց առաջինը ժամանակագրութեան
աւարդումն թիւ տիկանն է, իսկ վերը մինչեւ
ձեռադրիս օրինակուելուն թուականը
ուստի Սամուելի Յանիկունին ձեռա-
դրիներէն ձեռք բերուելիքներուն մէջ
տատ ամենայն գերազանցութեան և
ոնտերելութեան առաջին տեղին բը-
ռում մը ափով ըլլար նէ՝ պէտք է որ ա-
միկա ըլլայ իր եօթը հարիւր տարուան
հօտ հնութեամբը։

չի կրնար ընել յառաջուան վիճակին
մէջ :

“ Ա . Արևատին գերեզմաննին ունիստ
երթալու և հոն պաշտօն մատուցանե-
լու իրաւունք ունեցող քրիստոնեայ
հասարակութիւնները նոյնը ամեն որ
պիտի կատարեն : Ամեն առաջօտ արևը
ելլելուն՝ յոյնները պիտի սկսին, բայց
այն պայմանաւ, որ միւս քրիստոնեից
ալ դէմ չի կենան իրենց ուխտը կա-
տարելու և պաշտօն մատուցանելու :
Յոյներէն ետքը պիտի գան Հայերը,
ամսնաց ետևէն ալ լատինները, և իւ-
րաքանչիւր հասարակութեան արարո-
ղութիւնը մէկ ու կէս ժամ պիտի տե-
սէ : Այս կարդաղըութիւնը իմ կայ-
սերական կայութամբութեանս հաճու-
թեամբն ու հրամանաւը եղած է :

“ Տեթէ զէկէմի գիւղին մէջ լատի-
նաց վանդին մօտը եղած երկու պար-
ուտէ զները առաջուան պէս Յունաց և
լատինացոց ձեռքը պիտի ըլլան և մին-
չև հիմա ունեցած արտօնութիւննին
պիտի վայելեն : բայց այս երկու հա-
սարակութիւններէն մէկը միւսին վը-
րայ նախագահութեան իրաւունք չի
պիտի ունենայ :

“ Եւ որովհետեւ առ Մննեքն զատ
ուրիշ նոր սրբոն ութիւն մը չնորհուած
քի կայ որ և է քրիստոնեայ Հասարա-
կութեան մը պաշտօնական հրովար-
տակներով, ուստի հիմակուան վիճա-
կը հաստատ և անփոփոխ պիտի մնայ,
և Երաւառակեմի մէջ գտնուած բոլոր
ուխտառեղինները թէ Հասարակաց ըլ-
լան և թէ մասնաւորապէս Յանաց
լատինացւոց և չայոց հասարակու-
թեանցը վերաբերին, յաւիտաեան այս
իրենց ներկայ վիճակին մէջ պիտի մը
ենան .”

Յառուցկ յանձնաբարակիուն ժողովը պիտի սպանէ մանաւի Առ Գերեզմանին գմբէթին նորոգութեանը համար որ Օսմանէան կառավարութեան ծախսիւքը հիմակուան ձևով պիտի շնուրի ։

Համանակադրութենէս զատ սմանք
համանէն Անկյին և ընծայեն նաև հին
ամբ կուպարանոց ազգաբանութիւն
իր կամ ձիւ զադրութիւնը ծեւ աւոր ե-
րասկերպարտ ու ռօսած Վայակէն մին-
եւ Քրիստո և աստքեալիները, որուն
երջը կոյ նուեւառ որբերոց համար օտ-
քառամութիւն մը բանց ասար վիստա-
հիւն մը չունինք ։ Կոր մէկ մշտադաշ-
տիւնը օրինակը անկայ Հայաստան եր-
ար բարակ իրարու ծայր կցած և ան-
ողջացուցած մէկ կոտորէ մորուր եւ-
արդարութեն, բայց տէրը իրը եւ հայ-
ենական աւանդ մը չուզեց ձեռքի
հանել ։ Անկայ պաթկայ Անմոնէլի ժա-
նանակադրութեն տարբեր է բազում
հասամք, թէ և ոմանք կը պնդեն որ Ան-
ուէլի համար ծառութիւնը եղած ըլլաց
ոյն իրմէն թագուած, բայց անհաւա-
ելի, զի անոր ժամանակիներէն եւորը
և շատ եւորը ուրիշ անծահօթէ մը
բրուած ու դասախրդուած ըլլա

